

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald

KOM(2005) 667 endelig — 2005/0281 (COD)

(2006/C 309/12)

Rådet for Den Europæiske Union besluttede den 24. februar 2006 under henvisning til EF-traktatens artikel 175 at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvises til Den Faglige Sektion for Landbrug, Udvikling af Landdistrikterne og Miljø, som udpegede **Stéphane Buffet** til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 24. maj 2006.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 428. plenarforsamling den 5.-6. juli 2006, mødet den 5. juli, følgende udtalelse med 114 stemmer for og 4 hverken for eller imod:

1. Konklusion

1.1 EØSU bifalder Kommissionens ønske om at få vedtaget en moderniseret og forenklet affaldslovgivning. Udvalget er navnlig enig i metoden og sigtet med strategien for affaldsforebyggelse og –genanvendelse. For at undgå miljø-, sundheds- og konkurrencemæssige forvriddinger på affaldsmarkedet bør der bakes op om en generel og ensartet anvendelse af lovgivningen. Udvalget understreger, at klarhed og præcision i definitionerne og i bilagene er af afgørende betydning for at undgå sagsanlæg og retssager. EØSU beklager imidlertid, at forslaget er præget af en mangel på ambition på affaldsforebyggelsesområdet. Udvalget understreger, at ønsket om en egentlig bæredygtig udvikling i en situation med tiltagende råstofknaphed og stigende råstofpriser forudsætter en effektiv affaldsforebyggelses- og –udnyttelsespolitik, og henstiller til, at der på europæisk plan udvikles værktøjer, således at både de kvantitative og kvalitative mål kan nås. I den henseende er forslaget langtfra tilfredsstillende. Dertil kommer, at Kommissionen synes at mene, at man ved at lempe betingelserne for at kunne drive affaldsbehandlingsanlæg vil tilskynde til genanvendelse. Dette er en fejlagtig antagelse, som vil få negative miljømæssige konsekvenser og indebære sundhedsrisici. Desuden er det ikke i overensstemmelse med principperne i Århus-konventionen, hvad angår oplysning af offentligheden på affaldsområdet. Tilladelsen omfatter rent faktisk bestemmelser om miljøbeskyttelse; den er offentlig og indebærer en forpligtelse til oplysning af offentligheden og til kontrol. Den er på ingen måde en hindring for en videreudvikling af affaldsbehandlingen og –genanvendelsen, men giver tværtimod de nødvendige garantier for, at bestemmelserne er overholdt, og for, at myndighederne benytter den bedste tilgængelige teknologi.

1.2 Indførelsen af livscyklusbegrebet i affaldspolitikken samt forslagens tilgang til reduktion af affaldsmængderne, energi- og kompostindvinding, ren genanvendelsesteknologi og affaldsforebyggelse forekommer ligeledes udvalget at være helt relevante.

1.3 Hvad selve direktivforslaget angår, frygter EØSU, at den meget håndfaste ambition om at overholde nærhedsprincippet risikerer at kollidere med ønsket om en harmoniseret lovgivning, der anvendes generelt i hele EU.

1.4 Udvalget advarer imod, at indarbejdelsen/ophævelsen af direktivet om farligt affald kommer til at medføre lempeligere

rammebetingelser og ringere beskyttelse af folkesundheden, mener, at teksten i dens foreliggende affattelse ikke giver tilstrækkelige garantier. Som et minimum bør det præciseres, at blandinger af farligt affald og fritagelser for tilladelse ikke er tilladt for den type affald. Det er klassifikationen »farligt« eller »ikke farligt«, der navnlig betinger, hvilke forsigtighedsforanstaltninger og specifikke forpligtelser der er inden for transport og behandling af disse former for affald. Udviskning af forskelle på dette område kan ikke ansues som et miljøbeskyttelsesmæssigt fremskridt.

1.5 EØSU understreger, at den form for genanvendelse, der bør støttes, er en genanvendelse uden negative miljøkonsekvenser, og som indebærer mulighed for effektiv udnyttelse af råstofferne.

1.6 Udvalget stiller sig meget tvivlende over for komitologi-procedurens relevans, når det gælder om at fastsætte de nærmere vilkår for, hvornår affald ophører med at være affald.

1.7 EØSU mener, at visse af direktivets definitioner fortsat er uklare (det gælder navnlig begreberne producent og nyttiggørelse). Det ville være passende på den ene side at fastsætte en definition af »materiale«-genvinding, der medfører »genanvendelse af materiale«, hvorved affaldet for visse affaldsstrømme eventuelt ophører med at være affald, og på den anden side af energigenvindingen — uden mulighed for, at affaldet ophører med at være affald. Dette ville skabe en ensartet anvendelse af forbrændingsdirektivet for alt affald, der nyttiggøres termisk, enten ved forbrænding eller ved medforbrænding. I forbindelse med affaldsforbrænding er det ønskeligt at fremme en høj grad af energigenvinding for at opnå prædikatet nyttiggørelse, men det er overraskende, at en sådan bestemmelse kun omfatter forbrænding og ikke andre former for energigenvinding. For så vidt angår affaldsforbrænding, bør denne i så fald kun betragtes som nyttiggørelse i tilfælde, hvor man når op på et højt energieffektivitetsniveau.

1.8 Udvalget beklager dybt, at forslaget ikke omfatter fælles finansielle instrumenter for hele EU.

1.9 EØSU beklager, at direktivet ikke indeholder forpligtende bestemmelser om sundhed og arbejdsmiljø for de ansatte i sektoren.

2. Indledning

2.1 Affaldspolitikken er en af de ældste miljøpolitikker i EU, eftersom det nugældende rammedirektiv stammer tilbage fra 1975. Men i de tredive år, der er gået siden da, er der sket en betydelig udvikling i de generelle sociale og økonomiske forhold, i metoderne, teknologierne, de nationale og lokale politikker og i den kollektive bevidsthed om affaldsproblematikken. Fra 1975 og frem til ca. 1990 skete der ingen ændringer i de europæiske affaldsbestemmelser, men op igennem halvfemserne øgedes tempoet i lovgivningen med ændringen af rammedirektivet i 1991, der blev fulgt op af en række direktiver om bestemte metoder til affaldsbehandling og -håndtering af bestemte affaldsstrømme.

2.2 Den gældende lovgivning bærer spor af tidens tand; der er opstået huller og unøjagtigheder, retssager og retspraksis har vist, at der er vanskeligheder med fortolkningen af lovgivningen og retsikkerhed, fordi bestemmelserne er spredt ud på forskellige tekster, der hver især henviser til hinanden.

2.3 Samtidig har der udviklet sig en sand affaldsøkonomi. Affaldsbehandling og genanvendelse af affald har udviklet sig til egentlige erhvervsbrancher med høje vækstprocenter og en omsætning, hvis værdi vurderes til mere end 100 mia. EUR i EU 25.

2.4 Endelig er EU blevet og vil i fremtiden fortsat blive udvidet med flere medlemsstater. De nye medlemsstater står imidlertid i en vanskelig situation på affaldsområdet, navnlig på grund af de store mængder af deponeret affald. Der har altså i Kommissionen været et naturligt ønske om at tage affaldsspørgsmålet op til fornyet overvejelse uden dog at forkaste ånden i den gældende lovgivning ved at foretage en gennemgribende ændring af dens struktur.

2.5 Derfor har Kommissionen netop offentliggjort en meddelelse om en temastrategi for affaldsforebyggelse og genanvendelse⁽¹⁾ samt forelagt forslag til et nyt affaldsdirektiv⁽²⁾, hvor førstnævnte fastsætter de politiske retningslinjer og Kommissionens generelle tilgang til problemet, og sidstnævnte udmønter dette i konkret lovgivning.

3. En ny politik

3.1 Kommissionens bagtanker med temastrategien tager udgangspunkt i en konstatering af, at der gennem de sidste tredive år er sket betydelige fremskridt på affaldsområdet, men at affaldsmængderne ikke desto mindre fortsætter med at vokse, at genanvendelses- og nyttiggørelsesgraderne er utilstrækkelige, og at udviklingen af de tilsvarende markeder står i stampe. I øvrigt har IPPC-direktivet sideløbende med de tekster, der specifikt vedrører affald, helt indiskutabelt spillet en positiv rolle.

3.2 Dertil kommer, at affaldsbehandlingen i et vist omfang øger miljøbelastningen og medfører økonomiske omkostninger.

3.3 Endelig er den europæiske lovgivning fortsat uklar på en række punkter, hvilket medfører sagsanlæg og forskelle i anvendelsen af lovgivningen fra medlemsstat til medlemsstat.

⁽¹⁾ KOM(2005) 666 endelig.

⁽²⁾ KOM(2005) 667 endelig.

3.4 Hvordan behandles husholdningsaffald i dag? For husholdningsaffaldets vedkommende, der repræsenterer omkring 14 % af den totale affaldsmængde, rådes der over de bedste statistikker. I henhold til disse deponeres 49 % af affaldet, 18 % forbrændes, og 33 % genanvendes og komposteres. Der er imidlertid kolossale forskelle fra medlemsstat til medlemsstat, hvor nogle deponerer 90 % af deres affald, mens andre kun deponerer 10 %. Der ses i øvrigt tilsvarende forskelle for andre kategorier af affald.

3.5 Trods ubestridelige fremskridt står EU altså overordnet set i en situation, hvor de totale affaldsmængder stiger, og hvor mængden af det affald, der deponeres, trods øget genanvendelse og forbrænding, ikke falder eller kun falder meget lidt. Med hensyn til affaldsforebyggelsen kan det siges, at den førte politik ikke er mundet ud i konkrete resultater.

3.6 Det står derfor klart, at sigtet med den politik, Fællesskabet fører i øjeblikket, fortsat er helt igennem relevant — dvs. at begrænse affaldsmængderne, fremme genbrug, genanvendelse og nyttiggørelse med henblik på at reducere miljøbelastningen og at bidrage til en bedre ressourceudnyttelse — men at bestemmelsernes virkning skal forbedres.

3.7 Med det formål fremlægger Kommissionen forslag til foranstaltninger, der både sigter til det lovgivningstekniske, til en dyberegående overvejelse over, hvad der kunne udgøre selve grundtegningen til en affaldspolitik, til en forbedring af oplysningsindsatsen og til fastsættelse af fælles standarder. I sin strategi for affaldsforebyggelse og genanvendelse slår Kommissionen med andre ord til lyd for

- en udvikling hen imod et genanvendelsessamfund, der så vidt muligt undgår produktion af affald, og som fuldt ud udnytter de materiale- og energiressourcer, affald indeholder;
- at der insisteres på en generel anvendelse af lovgivningen med henblik på at undgå forskelle i dens fortolkning og anvendelse samt at sikre, at de målsætninger, der er fastsat i den eksisterende lovgivning, opfyldes rettidigt af medlemsstaterne;
- at forenkle og modernisere den gældende lovgivning;
- at indføre livscyklusbegrebet i affaldspolitikken, således at der tages højde for denne politiks potentielle bidrag til at få reduceret ressourceforbrugets miljøvirkninger;
- at gennemføre en mere ambitiøs og effektiv politik til forebyggelse af affald;
- at forbedre oplysningsindsatsen og udbredelsen af viden på forebyggelsesområdet;
- at udvikle fælles referencestandarder for at skabe fælles rammebetingelser på det europæiske genanvendelsesmarked;
- at give genanvendelsespolitikken et konkret indhold.

3.8 Af disse lovgivningsændringer og af udformningen af affaldspolitikken forventer Kommissionen sig en reduktion af de deponerede affaldsmængder, forbedret kompost- og energiindvinding fra affald samt bedre og mere genanvendelse. Således er der håb om en større nyttiggørelse af affaldet og altså om en udbygning af det, man har valgt at kalde »affaldshierarkiet«, og håb om, at affaldspolitikken bidrager til en bedre udnyttelse af ressourcerne.

Hvorledes ser så den første lovgivningsmæssige udmøntning af de målsætninger, der er bebudet i temastrategien, ud?

4. Forslaget til affaldsdirektiv: Ændring, men ikke omarbejdning

4.1 Artikel 1 i forslaget opregner Kommissionens målsætninger. Dem er der to af, og de betinger hinanden gensidigt:

- for det første at fastsætte »foranstaltninger, der tager sigte på at mindske den samlede miljøbelastning fra anvendelse af ressourcer og fra produktion og håndtering af affald«;
- og for det andet i samme øjemed at fastsætte bestemmelser om, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger, der dels tjener til at fremme forebyggelse eller nedbringelse af affaldsproduktionen og affaldets skadevirkninger, dels tjener til at fremme nyttiggørelse af affald gennem »genbrug, genanvendelse og andre nyttiggørelsesoperationer«.

4.2 Kommissionen mener ikke, at der for at opnå denne målsætning er grund til en gennemgribende omarbejdning af den gældende rammelovgivning, men at der skal foretages ændringer med henblik på at forbedre den nuværende lovramme og udfylde de eksisterende huller i den. Direktivforslaget er kun en del af gennemførelsen af strategien, og der vil senere følge andre forslag, der er afledt heraf. Under alle omstændigheder hviler den europæiske affaldspolitik nødvendigvis på subsidiaritetsprincippet. Hvis tiltagene skal være effektive, er det nødvendigt, at der gøres en indsats fra EU-niveauet og ned til kommunerne, hvor meget gennemføres i praksis. Kommissionen mener, at overholdelse af subsidiaritetsprincippet på ingen måde er ensbetydende med en sænkning af ambitionsniveauet på miljøområdet.

4.3 Således har forslaget form af en revision af direktiv 75/442/EØF. Det indarbejder bestemmelserne i direktivet om farligt affald (91/689/EØF) i rammedirektivet og ophæver med andre ord samtidig førstnævnte. Det ophæver ligeledes direktivet om olieaffald (75/439/EØF), idet dog den særlige indsamlingsforpligtelse indarbejdes i rammedirektivet.

4.4 De vigtigste ændringer er følgende:

- indførelse af et miljømål;
- præcisering af begreberne nyttiggørelse og bortskaffelse;
- præcisering af betingelserne for blanding med farligt affald;
- indførelse af en procedure til præcisering af, hvornår affald i nærmere bestemte affaldsstrømme ophører med at være affald;

- indførelse af mindstestandarder eller en procedure for opstilling af mindstestandarder for visse affaldshåndteringsoperationer;
- krav om udvikling af nationale affaldsforebyggelsesprogrammer;

4.5 Der er med andre ord anledning til at spørge, hvorvidt de foreslåede lovændringer vil give mulighed for at opfylde de ved direktivet fastsatte overordnede målsætninger samt at få udbedret og fjernet de eksisterende mangler og unøjagtigheder.

5. Generelle bemærkninger om forslaget til affaldsdirektiv

5.1 Det nye forslag har været ventet længe, og det er tanken, at det for alle interessenteres vedkommende (medlemsstaterne, ngo'erne, borgerne og de erhvervsdrivende) skal udgøre det politiske grundlag for den europæiske miljøpolitik på affaldsområdet. Det er i det lys, anmodningen om EØSU's udtalelse skal ses. Forventningen var, at den nye tekst ville være et fremskridt i forhold til den nuværende situation derved, at den tog hensyn til de erfaringer, der er indhøstet siden 1991, til svaghederne i den gamle tekst og til en kommende fælleseuropæisk strategi for en bæredygtig udvikling på affaldshåndterings-, genvindings-, genanvendelses- og nyttiggørelsesområderne i en situation med tiltagende råstofknaphed og færre energiresourcer.

5.2 Den gældende lovgivning er ofte blevet kritiseret for manglende præcision og klarhed (det gælder navnlig bilagene og definitionerne). Tilsvarende er der ofte blevet klaget over manglen på ensartet gennemførelse af direktiverne og af andre gældende bestemmelser i EU og over forskellene i medlemsstaternes tilgang til problemet. Revisionen af forordningen om de grænseoverskridende overførsler har for nylig sat fokus på de problemer, der er en konsekvens af denne situation.

5.3 Hvorledes læser og forstår EØSU så den foreslåede rammedirektivtekst? Et relevant spørgsmål er, hvorvidt Kommissionens ambitionsniveau ikke repræsenterer et tilbageskridt i forhold til meddelelsen fra 2003 med titlen »På vej mod en temastrategi for affaldsforebyggelse og genanvendelse«^(?). For så vidt angår nærhedsprincippet, forekommer den valgte tilgang at være en smule minimalistisk, og den kan føre til forskelle i gennemførelsen af lovgivningen. Desuden siges der i forslaget ikke noget om, hvilken rolle erhvervslivet og samfundets interessegrupper kunne spille på området.

5.4 Om forenklingen af lovgivningen

5.4.1 Det foreslås, at direktivet om farligt affald indarbejdes i rammedirektivet. I denne forbindelse er det nødvendigt at sikre, at farligt affald bliver underlagt langt strengere rammebetingelser end andre affaldstyper, navnlig når det tages i betragtning, at REACH-forordningen parallelt hermed kommer til finde anvendelse på samtlige markedsførte kemikalier. Direktivet om olieaffald derimod ophæves simpelthen, eftersom det ikke har kunnet dokumenteres, at denne tekst har haft nogen miljøvirkning i praksis, for så vidt angår behandlingen af denne type affald. Til gengæld bevares bestemmelserne om olieaffaldets indsamling.

(?) KOM(2003) 301 endelig.

5.4.2 Det kan også slås fast, at Kommissionen siden fastsættelsen af farlighedskriterierne stadig ikke har fremlagt de nødvendige ledsagedokumenter med henblik på en korrekt anvendelse af listen over affald, det vil sige standardiserede tests og koncentrationsgrænseværdier.

5.4.3 De i teksten foreslåede undtagelser for nyttiggørelsesoperationer forekommer risikable og bør for visse branchers vedkommende tages op til fornyet overvejelse. Alle husker formentlig de tidligere tilfælde, hvor farligt affald blev blandet med naturlige stoffer i foderblandinger, hændelser der ville blive almindeligt forekommende i det øjeblik, hvor sporbarhedskravet, det vil sige de kontroller, der er nødvendige for en korrekt behandling af affald af denne type, blev afskaffet. Endelig ville det være hensigtsmæssigt, hvis Kommissionen overvejede, om de foreslåede undtagelser (Underafdeling 2 — Undtagelser) ikke er i modstrid med Århus-konventionens bestemmelser om oplysning og inddragelse af offentligheden i affaldsbehandlingen.

6. Særlige bemærkninger

6.1 Forbedrede definitioner

6.1.1 Det nuværende direktiv har været kendetegnet ved en mangel på gode definitioner på en række punkter. Antallet af sagsanlæg ved De Europæiske Fællesskabers Domstol taler her sit tydelige sprog. Er den nye tekst så bedre, hvad dette angår? I visse henseender må det være tilladt at sætte spørgsmålstejn herved.

6.1.2 Definitionen af affaldsproducent, der er videreført fra den gamle tekst (*), bør ændres. Hvordan skulle det kunne godtages, at den, der ændrer et bestemt affalds karakter, bliver til dette affalds »producent« i den nye tekst? Han er simpelthen én, der behandler dette affald, og bør i den egenskab være omfattet af bestemmelserne om sporbarhed. Ellers åbnes der en ladeport for »deklassificering« af affald og for en udvanding af den reelle affaldsproducentens ansvar. Desuden bør det i det mindste nævnes, at producenter bærer et udvidet ansvar for de produkter, de markedsfører.

6.1.3 Kommissionen har i forbindelse med forordningen om overførsel af affald (**), hvis formål er at bevare muligheden for eksport, insisteret på begrebet »interim operations«, der ikke defineres, hvilket i øvrigt også gælder begreberne »dealers« og »brokers« i den samme forordning.

6.1.4 Genanvendelsen defineres, men definitionen af genvinding i forhold til nyttiggørelse er uklar. Det ville være passende på den ene side at fastsætte en definition af »materiale-genvinding« der medfører genanvendelse af materiale, og på den anden side af energigenvinding. I det første tilfælde kan afslutningen på en behandlingscyklus faktisk medføre, at affaldet ophører med at være affald, hvorimod dette ikke gælder i tilfælde af, at affaldet udnyttes som energi. Udnyttelsen af affald som energi er, for så vidt angår miljøbeskyttelsen, rent faktisk reguleret af forbrændingsdirektivet. Ophørte affaldet med at

være affald, ville miljøbeskyttelsesbestemmelserne ikke længere finde anvendelse på produktet.

6.2 Formål

6.2.1 Formålet med direktivet er og bør være at beskytte miljøet og sundheden.

6.2.2 Kommissionen har overordnet set en tendens til at tillægge åbningen af markedet stor betydning, hvilket dog kun udgør et enkelt aspekt af affaldspolitikken.

6.2.3 EØSU mener, at der må tages klart stilling i en diskussion, der handler om, hvordan der kan fastsættes lovmæssige rammebetingelser, der kan få markedsmekanismene til at trække affaldsbehandlingen i en mere miljørigtig retning gennem udvikling af miljøeffektivitet og miljøstyring i produktion og serviceerhverv. Affaldsbehandling foregår faktisk på et stramt reguleret marked, hvor de vigtigste målsætninger er beskyttelse af sundheden og miljøet og bevarelse af ressourcerne, altså alt sammen under hensyntagen til økonomien, de sociale aspekter og indvirkningen på miljøet. Miljøbeskyttelsen er et afgørende element, der bidrager til jobskabelse og konkurrenceevne, samtidig med at den skaber mulighed for innovationer og åbner op for nye markeder. Der kan sættes spørgsmålstegn ved, om nærhedsprincippet er den ideelle tilgang. Symptomatisk nok kan det i øvrigt konstateres, at Kommissionen selv i sin meddelelse om temastrategien medgiver, at visse genanvendelsesoperationer kan være skadelige for miljøet, men ikke desto mindre foreslår den, at medlemsstaterne sørger for, at alle affaldstyper gøres til genstand for en behandling med henblik på nyttiggørelse. Det må derfor præciseres, at det drejer sig om at fremme et rent genanvendelsesmarked gennem fælles krav fastsat på europæisk plan.

6.2.4 Kommissionen »glemmer« også, som det var tilfældet i den tidligere tekst, i »hierarkiet« at fastholde, at affaldsbortskaffelse under korrekte forhold kan være gavnlige for miljøet, også selvom Kommissionen fastholder de operative bestemmelser med dette formål. Resultatet er, at den nye tekst er mindre klar på dette punkt, end den gamle var.

6.2.4.1 Grundlaget for en effektiv og relevant affaldshåndtering bør for alle affaldsstrømmes vedkommende fortsat udgøres af rammedirektivet. Gennemførelsen og følgelig tiltagene til styrkelse af genanvendelsesstrategien skal stadig defineres.

6.2.5 Kommissionen havde foreslået, at det med henblik på at støtte og fremme en effektiv affaldsbehandling, -genanvendelse og -nyttiggørelse kunne overvejes at indføre finansielle instrumenter. Forudsat, at de havde været ensartede, kunne man rent faktisk godt have tilskyndet til indførelse af den form for instrumenter på europæisk plan. Fordi det ville være vanskeligt at opnå enstemmighed i Rådet om et sådant forslag, foreslås der ikke noget på dette felt. Intet at foreslå på området er uden tvivl et realistisk valg, men er ikke desto mindre udtryk for en vis forsagthed hos Kommissionen, der kunne have foreslået anvendelse af den åbne koordinationsmetode i stedet.

(*) Rådets direktiv 91/156/EØF af 18.3.1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald.

(**) Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab.

6.3 Farligt affald

6.3.1 Hvad angår spørgsmålet om ophævelse versus indarbejdelse, henvises der til de generelle bemærkninger med hensyn til det principielle heri.

6.3.2 Det er en pudsighed, men det kan konstateres, at i den artikel, der omhandler adskillelse, tales der kun om blanding af affald.

6.3.3 For disse affaldstyper bør der i højere grad end for alle andre være fastsat stramme lovmæssige rammebetingelser og bestemmelser om sporbarhed. Lovgivningen bør nedlægge et klart forbud mod, at den type affald frigives til miljøet. Desuden bør der drages omsorg for, at indarbejdelsen/ophævelsen af direktivet om farligt affald ikke sænker niveauet for beskyttelsen af folkesundheden. I det mindste kunne det klart fastslås, at enhver »blanding med farligt affald« pr. definition selv betragtes som farlig, medmindre resultatet af blandingen er en reel kemisk afgiftning. Frigivelse til miljøet bør under ingen omstændigheder tillades.

6.4 Net af bortskaffelses anlæg

6.4.1 Det foreslås i teksten, at medlemsstaterne koordinerer indsatsen for at oprette et net af bortskaffelses anlæg. Hvordan kan man opfordre til at foretage investeringer på dette område, når medlemsstaterne i øvrigt ikke får de fornødne muligheder for at sikre, at disse anlæg udnyttes fuldt ud? Det kan rent faktisk tænkes, at en given operatør ville »eksportere« affaldet til et andet land med henblik på nyttiggørelse. Det bør altså sikres, at reglerne på dette område bliver særlig præcise, og at de ikke får utilsigtede virkninger.

6.4.2 Nærhedsprincippet skal ses og forstås i lyset af autonomiprincippet. Disse to principper er faktisk uadskillelige i en bæredygtig affaldshåndtering.

6.5 Forebyggelse

6.5.1 Direktivet indeholder ingen bindende forpligtelser for medlemsstaterne, for så vidt angår affaldsforebyggelsens sociale dimension. Dette ville indebære, at der tages hensyn til eventuelle indvirkninger på arbejdsmiljøet og arbejdstagernes sundhed, og at der gennemføres egentlige oplysningskampanjer. Forebyggelse er også et borgeranliggende. Det kunne også være ønskeligt at fortsætte overvejelserne i to retninger; den kvalitative og den kvantitative, for på det økonomiske område er kvalitative betragtninger snarere end kvantitative, der helt givet er mere firkantede, mere fremskridtsvenlige og effektivitetsfremmende.

6.6 Bilagene

6.6.1 Der er ikke foretaget ret mange ændringer, undtagen med hensyn til energieffektiviteten af forbrændingsanlæg for husholdningsaffald. Mærkeligt nok står der intet i teksten om »medforbrændingsanlæg«. Desuden kan affaldsforbrænding kun betragtes som en nyttiggørelsesoperation, dersom man når op et højt energieffektivitetsniveau. Om end nogle affaldstyper ikke kan genindvindes, må det således undgås, at rudimentære forbrændingsanlæg, som er lidet effektive til indvinding af nyttig energi, kan nyde godt af bestemmelserne om nyttiggørelse. Forbrænding ville i så fald blive en letkøbt løsning, som kunne føre til eksport af affald, hvilket netop bør undgås.

Bruxelles, den 5. juli 2006

Anne-Marie SIGMUND

Formand for

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg